

Čís. 11514.

Konkursní řád (císařské nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.).

Nejde-li o úpravu výše útrat konkursního řízení, nýbrž o rozhodnutí v jakém pořadí má býti uspokojena pohledávka útrat rozepře vedené mimo konkursní řízení, jež již jest kapitalisována a rozsudkem formulována, jest dovolací rekurs do změnujícího usnesení rekursního soudu přípustný.

Súčastnil-li se sice správce konkursní podstaty s úpadcem při zkušebním roku odporu proti uznání pohledávky věřitele, avšak rozepře, vedená tehdy již ve třetí stolici o tuto pohledávku proti úpadci, nebyla podle § 7 konk. ř. skutečně přerušena, správce konkursní podstaty do tohoto sporu nevstoupil a rozsudek nejvyššího soudu, jímž bylo žalobě vyhověno a byla zažalovaná pohledávka žalobkyni přisouzena, nezni proti konkursní podstatě ani proti konkursnímu správci, není odůvodněn nárok, by útraty tohoto sporu byly uhrazeny jako dluh podstaty.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, R II 86/32.)

Firma Mořic F. vedla od roku 1928 spor se společností s r. o. a s H-em o zaplacení peněžité pohledávky, jež v obou nižších stolicích prosoudila. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 12. října 1931 změnil rozsudky obou nižších soudů, přisoudil firmě Mořic F. zažalovanou pohledávku a přiznal jí na útratách 16.454 Kč 55 h. Dne 23. června 1931 byl vyhlášen na jmění společnosti s r. o. úpadek, spor nebyl přerušen, aniž do něho vstoupil správce úpadkové podstaty. V úpadkovém řízení společnosti s r. o. přihlášena byla pohledávka přisouzená firmě Mořic F. do III. třídy konkursních věřitelů. Ohledně útrat této pohledávky vydal konkursní komisař toto usnesení: K dodatečnému návrhu firmy Mořic F., by ohledně útrat 16.454 Kč 55 h přiznány byly tyto útraty jako pohledávka proti konkursní podstatě v celé výši, což znamená, by zaplaceny byly zcela před ostatními věřiteli I., II., III. třídy, vyslovili se správce i věřitelský výbor proti, a jest otázku těchto útrat podle názoru konkursního komisaře posuzovati jako příslušenství pohledávky podle § 57 konk. ř., a nikoliv jako útraty sporu o pravost neb o pořadí pohledávky, poněvadž spor veden byl již od roku 1928 a konkursní správce do něho nevstoupil a konkursní podstatě se z vedení sporu nedostalo prospěchu. (§ 114 konk. ř.). Sdílí proto i tyto útraty osud pohledávky hlavní, přihlášené do třetí třídy. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se útraty přisouzené firmě Mořic F. považují za pohledávku proti konkursní podstatě. Důvody: Spor nebyl přerušen aniž do něj vstoupil konkursní správce. Ohledně útrat má starý konk. ř., jehož jest použití na souzený případ podle čl. X. uvoz. zák. ke konk. ř., ustanovení jen v § 54, že vedlejší příslušenství vzniklé až do prohlášení konkursu má stejné pořadí s pohledávkami, a § 112 starého konk. ř. stanoví, že útraty sporu o pravost neb o pořadí pohle-

dávky pokládají se za útraty podstaty, účastnil-li se sporu o pravost neb pořadí pohledávky správce podstaty. Pohledávka stěžovatele byla u zkušebního roku popřena dne 7. září 1931 konkursním správcem i Lvem H-em a určena byla stěžovateli jednoměsíční lhůta k uplatnění. Spor směřoval od té chvíle ve skutečnosti proti úpadkové podstatě, i když formálně konkursní správce do něho nevstoupil. V každém případě nahradil spor o pravost pohledávky, jenž by se byl musel vésti proti podstatě. Ježto útratová pohledávka vznikla teprve dnem přisudku, tedy po zahájení konkursu, jest ji považovati za pohledávku proti podstatě.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Předně bylo se zabývatí otázkou, zda jest dovolací rekurs, ano jde o otázku útrat, přípustný, čili nic (§ 528 čřs. a § 172 star. konk. ř.). Otázku tu bylo rozřešiti kladně, neboť útraty sporu, o něž jde, nevznikly v konkursním řízení, nýbrž v rozepři firmy Mořic F. proti společnosti s r. o. a proti H-ovi, která se vedla mimo úpadkové řízení, takže tu ve skutečnosti nejde o útraty řízení konkursního, nýbrž o pohledávku útrat rozepře, jež již je kapitalisována a rozsudkem formalisována, a jest ji posuzovati jako každou jinou pohledávku přihlášenou ke konkursu, při kteréž nejde o úpravu její výše, nýbrž o rozhodnutí, v jakém pořadí má býti uspokojena.

Ve věci samé jest přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu, poněvadž není předpisu konk. řádu, podle něhož by mohly náklady zmíněného sporu býti pokládány za útraty podstaty. Správce úpadkové podstaty zúčastnil se sice s úpadcem H-em při zkušebním roku dne 7. září 1931 odporu proti uznání pravosti pohledávky Mořice F. (§ 112 odst. 2 konk. ř.), avšak rozepře, vedená tehdy již ve třetí stolici o pohledávku tu proti úpadci, nebyla po rozumu § 7 konk. ř. přerušena, správce konkursní podstaty do sporu toho nevstoupil a rozsudek nejvyššího soudu, jímž bylo žalobě vyhověno a jímž byla pohledávka žalobkyni přisouzena, nezní proti konkursní podstatě, nebo jejímu správci, nýbrž proti úpadcům společnosti s r. o. a proti H-ovi. Není zde tudíž exekučního titulu proti konkursní podstatě, a není proto odůvodněn nárok, by útraty tohoto sporu byly uhrazeny jako dluh podstaty (§ 46 čís. 2 a § 112 odst. (2) konk. ř.). Uznal-li správce konkursní podstaty a věřitelský výbor přisouzenou pohledávku firmy Mořic F. a útraty sporu jako pohledávku konkursní a zařadil-li je do třetí třídy konkursních věřitelů, a to útraty jako příslušenství pohledávky podle § 54 konk. ř., není tím firma Mořic F. zkrácena. (§§ 131 odst. (3), 134 odst. (2) a 167 odst. (2) konk. ř.) Při tom jest nerozhodno, zda spor vedený proti úpadci nahradil spor, jenž by musil býti veden proti úpadkové podstatě, a jest též nerozhodno, že pohledávka útratová vznikla teprve po zahájení konkursu, neboť právě proto, že spor nebyl veden proti úpadkové podstatě, a rozsudečný výrok nezní proti ní, nemůže býti útratové pohledávce přiznáno úkojné právo z podstaty, nýbrž jen jako příslušenství pohledávky ve třetí třídě úpadkových věřitelů.